

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
БАБИНОТО ЯЙЦЕ
РУСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време старецъ и баба. Тѣ си имали пѣстра кокошка. Снесла имъ въ зимника яйце — ама какво яйце! Шарено, писано, като на стругъ остъргано. И толкова твърдо, че се ни чупи, ни съ брадва сѣче. Засилилъ се старецътъ съ сѣкирата — замахналъ, но не можалъ да го разсѣче. Засилила се бабата съ теслата — и тя замахнала, но не могла да го разбие.

Викнали да плачатъ. Отде се взела една сива мишка — натиснала яйцето съ опашката си и го смазала. Толкова силна била тая мишка. Старецътъ плаче, бабата плаче, кокошката кудкудяче, вратитѣ скърцатъ, зимникътъ се тресе, чакъ на двора летятъ черупки отъ яйцето, цѣлата кжца се люлѣе — ще се събори.

Тръгнали поповитѣ дѣщери за вода. Видѣли стареца и бабата, че плачатъ.

— Защо плачешъ, бабо?

— Защо плачешъ, дѣдо?

А тѣ имъ отговарятъ изъ единъ гласъ:

— Какъ да не плачемъ, какъ да не плачемъ? Имаме си пѣстра кокошка. Снесе ни въ зимника яйце. Ама какво яйце! Да го бѣхте видѣли само! Шарено, писано, като на стругъ остъргано. И толкова твърдо, че ни брадва го сѣче, ни тесла го чупи. Засилихме се, па замахвахме съ сѣкирата и теслата, но не можахме да го счупимъ. Отде се взе пустата сива мишка? Като го натисна съ опашката си, отведнѣжъ го смаза. Потече онова яйце — цѣлия зимникъ напълни. На халосъ отиде. И кжцата ни се разклати, и дворътъ ни се изпълни съ черупки. Чудимъ се, що да направимъ.

Като чули това поповитѣ дѣщери, отъ голѣма скръбъ си хвърлили кърчазитѣ^[1] на земята, счупили си кобилицитѣ и се върнали въ кжци съ праздни ржце.

— Ахъ, мамо, мамо! — викнали и дветѣ моми на попадията. — Нищо не знаешъ ти, нищо не чувашъ. А по свѣта ставатъ, какви ли не нѣща.

— Какви нѣща?

— Какви ли? Ахъ, само да знаешъ, какви! Въ наше село има старецъ и баба. Иматъ си тѣ пѣстра кокошка. Снесла въ зимника яйце — ама да знаешъ, какво яйце! Голѣмо като бѣчва. И пѣстро, шарено, изписано — да му се не нагледашъ. Лъскаво, гладко, сякашъ на стругъ остъргано, и толкова твърдо, че ни го трионъ разрѣзва, ни го брадва

сѣче, ни го тесла чупи. Старецътъ замахналъ съ сѣкирата — не успѣлъ да го разсѣче. Бабата се притекла съ теслата и тя не могла да го счупи. Надошли съседитѣ имъ — кой съ трионъ, кой съ чукъ, кой — съ топузь. Ударятъ, триятъ, чукатъ — никой не можалъ да счупи яйцето. Отде се взела една проклета сива мишка? Ама голѣма мишка — като планина. Съ опашката си го натиснала и го отведнѣжъ счупила. Не го и счупила, а смазала. Като потекло онова яйце — цѣлиятъ зимникъ се напълнилъ съ бѣлткъ и жълтъкъ, та се издавили хората. Само бабата и старецътъ се измъкнали презъ прозореца. Толкова силенъ билъ трѣсъкътъ, когато се смазало яйцето, че кжщата се срутила и похлупила всичко. Чакъ до извора, дето бѣхме, течеше бѣлткъ и жълтъкъ. Да видишь сега, мамо: старецътъ плаче, бабата плаче, кокошката кудкудяче, цѣлото село се тресе, навсѣкжде хвърчатъ черупки! Твърди като камъни. Пукнаха ни кърчазитѣ, счупиха ни кобилицитѣ. Върнахме се съ празни ржце.

Въ това време попадията размѣсвала тѣстото за хлѣбъ. Като чула, че старецътъ плаче, бабата плаче и кокошката кудкудяче, отъ голѣма скръбъ обърнала ноцвитѣ и разсипала тѣстото на пода.

Ето че дошелъ и дѣдо попъ отъ църква съ книга въ ржка.

— Ахъ, попе, попе! — викнала попадията. — Нищо не знаешъ ти, нищо не чувашъ. Отъ тукъ — на църква, отъ църква — тукъ. А по свѣта какви чудни и страшни нѣща ставатъ! Да чуешъ, нѣма да повѣрвашъ.

— Какви нѣща, попадийо?

— Какви ли, попе? Ахъ, само да знаешъ, какви! Въ едно далечно село има старецъ и баба. Силни хора и едри — цѣли великани. Иматъ си тѣ пѣстра кокошка — като паунъ хубава. Снесла имъ въ зимника яйце — ама да знаешъ какво яйце! Голѣмо като цѣла кжща. И пѣстро, шарено, изписано — да му се не нагледашъ. Що има животни по свѣта — все на него нарисувани. Лъскаво, гладко, като на стругъ остъргано. Муха да стжпи на него, ще се плъзне, та ще се разчекне. И толкова твърдо, че ни трионъ го рѣже, ни тесла го чупи, ни брадвата го сѣче, ни чукъ го разбива. Старецътъ замахналъ съ брадвата — не можалъ да го разсѣче: брадвата отхвъркнала. Бабата замахнала съ теслата — и тя не можала да го счупи: теслата се изкривила и излетѣла отъ ржцетѣ й. Повикали съседитѣ. Надошли — кой съ трионъ, кой — съ чукъ, кой — съ топузь, кой — съ боздуганъ. Заудряли, зачукали, застъргали —

никой не можалъ да счупи яйцето, ни дори да го пробие. И знаешъ ли, що станало, попе? Кой знае отде дошла една мишка — черна, като дяволъ, — и голѣма, голѣма, голѣма, — колкото седемъ планини заедно. Да ѝ видишъ само опашката — отъ корабно вжже по-дебела! Да те удари съ нея, ще те пребие. Сложила си тя опашката на яйцето — само я сложила, безъ да натиска — и то се счупило. Като рукналъ оня ми ти бѣлткъ и жълтъкъ отъ яйцето — препълнилъ се зимникътъ, издавили се хората, потжнала кжщата, цѣлото село се изгубило въ жълтъкъ и бѣлткъ. Че като потекло и насамъ, нашитѣ тръгнали да копаятъ ровъ около селото — дано спратъ жълтъка и бѣлтъка. То само това да е, иди-дойди! Толкова силенъ билъ трѣсъкътъ, когато се счупило яйцето, че на деветъ села наоколо изпопадали кжшитѣ. А пъкъ като се разхвърчали ония ми ти черупки, изпочупили дърветата по горитѣ. Само старецътъ и бабата се отървели, па дошли, та разказали всичко на дъщеритѣ ни. Кжсоветѣ отъ черупки счупили кърчазитѣ и кобилицитѣ на сума моми по изворитѣ. И сега да видишъ, попе: старецътъ плаче, бабата плаче, кокошката кудкудяче, деветъ града се тресатъ, чакъ до морето хвърчатъ черупки отъ яйцето. Както се бѣхъ навела надъ нощвитѣ, та месѣхъ хлѣбъ, като влетѣ презъ прозореца единъ кжсъ, че катурна нощвитѣ, — всичкото тѣсто разсипа на пода.

Като чулъ тоя жаленъ разказъ, попътъ се толкова наскърбилъ, че почналъ да кжса книгата, що държалъ. Кжсалъ, кжсалъ, кжсалъ, докле накжсалъ цѣлата книга.

Излѣзълъ вѣтъръ. Задухалъ въ поповата кжща. Почналъ да граби кжсчетата едно по едно и да ги хвърля презъ прозореца. Хвърлялъ, хвърлялъ, хвърлялъ, додето изхвърлялъ всички кжсчета. Свършили се кжсчетата — свърши се и приказката.

---

[1] Кърчагъ — старобългарска дума, означаваща глинен съд, малко гърне за пиене на течност, стомна. — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.